

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Posl.br. 8 P-610/22-67

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Emi Brdovčak, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKE ŠUME d.o.o. Zagreb, Kneza Branimira 1, OIB: 69693144506, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Kos, odvjetnik u Odvjetničkom društvu KOS & PARTNERI j. t. d. Zagreb, Nodilova 1, protiv tuženika VRBOVSKO EKO ENERGIJA d.o.o. u stečaju, Vrbovsko, Tvornička 31, OIB: 30557421377, kojeg zastupa stečajna upraviteljica Nada Barišić iz Rijeke, M. Jengića 33, radi utvrđenja osnovanosti tražbine i raskida ugovora, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 25. rujna 2023. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zastupnice po zakonu tuženika, 20. studenoga 2023. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

"Utvrđuje se postojanje tražbine tužitelja HRVATSKE ŠUME d.o.o. Zagreb, Kneza Branimira 1, OIB: 69693144506 kao tražbine drugog višeg isplatnog reda prema tuženiku VRBOVSKO EKO ENERGIJA d.o.o. u stečaju, Vrbovsko, Tvornička 31, OIB: 30557421377, u iznosu od 678.329,67 eura/5.110.874,91 kn u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Rijeci, poslovni broj St-598/2021."

II. Odbija se kao neosnovan protutužbeni zahtjev koji glasi:

"Utvrđuje se da nije raskinut Ugovor o prodaji drvene sječke ili ogrjevnog drva, DIR: 03-15-6586/10 koji su dana 14. prosinca 2015. zaključili HRVATSKE ŠUME d.o.o. Zagreb, Kneza Branimira 1, OIB: 69693144506, kao prodavatelj i VRBOVSKO EKO ENERGIJA d.o.o. u stečaju, Vrbovsko, Tvornička 31, OIB: 30557421377, kao kupac."

III. Svaka stranka snosi svoj trošak postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 8. svibnja 2019. podnio prijedlog za ovrhu kojim je zatražio isplatu i prisilno ostvarenje tražbine u iznosu od 3.402.308,29 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na pojedinačno određene iznose, od dospjeća svakog pojedinog iznosa do isplate te je rješenjem o ovrsi javnog bilježnika Željke Tuškan Bregovac iz Delnica, poslovni broj Ovr-37/2019 od 17. svibnja 2019. određena predložena ovrha, odmjereni su troškovi ovršnog postupka u iznosu od 6.287,50 kn i predvidivi troškovi u iznosu od 57,50 kn.

2. Tuženik je prigovorom osporio rješenje o ovrsi u cijelosti osporavajući analitičke kartice na temelju kojih je rješenje o ovrsi doneseno, kao i obračuna kamata, ističući kako je tužitelj obračunao kamatu na kamatu. Naveo je da su stranke

14. prosinca 2015. zaključile Ugovor o prodaji drvne sječke ili ogrjevnog drva, broj DIR: 03-15-6586/10. Ukazao je na to da roba tuženiku nije bila isporučena ravnomjerno tijekom 2018. godine, tj. u odgovarajućim vremenskim intervalima, već je isporučeno 50% ugovorene količine robe u prvih 10 mjeseci, a potom je preostalih 50% isporučeno zadnjih 60 dana u 2018. godini što je kod tuženika dovelo do poremećaja u proizvodnom procesu jer nije imao dovoljno sirovine za neometani kontinuirani rad. Dakle, prema tuženikovim navodima, tužitelj nije ispunio svoje ugovorne obveze u 2018. godini ni u pogledu količine niti u pogledu dinamike isporučene robe što je kod tuženika prouzročilo probleme. Također je naveo da roba koja je isporučena nije bila adekvatne kvalitete jer je isporučena s previše vlage čime je tužitelj povrijedio ugovornu obvezu, a što proizlazi i iz izvješće Šumarskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 11. prosinca 2018. Tuženik se pozvao na odredbu čl. 2. st. 5. Ugovora sklopljenog među strankama smatrajući kako je pitanje visine utuženog duga sporno jer je prema toj odredbi u slučaju višeg udjela vlage u robi, tužitelj u obvezi uvećati isporuku u slijedećem polugodištu, a u slučaju nemogućnosti takve isporuke tužitelj ima obvezu smanjenja ugovorene cijene za isporučenu robu. Iz daljnjeg postupanja tužitelja vidljivo je kako on nije imao namjeru izvršiti isporuku u slijedećem polugodištu pa je trebalo provesti smanjenje ugovorne cijene za isporučenu robu. U prigovoru protiv rješenja o ovrsi tuženik je predložio provesti vještačenje po Šumarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, na okolnosti vlage u robi koju mu je tužitelj isporučivao na temelju Ugovora o prodaji te na okolnost umanjenja vrijednosti tako isporučene robe koja ima veći udio mokrine od ugovorenih 35%. Predložio je da sud stavi izvan snage rješenje o ovrsi i postupak nastavi kao povodom prigovora protiv platnog naloga. Podneskom od 13. lipnja 2019. predložio je da sud prihvati kao pravovremen njegov prigovor (s time da je podredno podnio prijedlog za povrat u prijašnje stanje, odnosno prijedlog za ukidanje klauzule pravomoćnosti i ovršnosti), pojašnjavajući kako je prigovor uputio javnom bilježniku 6. lipnja 2019., a ne 13. lipnja 2019. kako to proizlazi iz sadržaja prijamnog pečata na prigovoru (kada je prigovor zaprimljen kod javnog bilježnika).

3. Nakon što je sud utvrdio da se radi o pravovremenom prigovoru, što proizlazi iz omotnice pismena na stranici 88 spisa i potvrde o slanju preporučene pošiljke na stranici 89 spisa, iz kojih je vidljivo da je prigovor protiv rješenja o ovrsi poslan preporučenom pošiljkom putem pošte 6. lipnja 2019. pa je podnesen u roku od 8 dana od zaprimanja rješenja o ovrsi (koje je tuženik zaprimio 29. lipnja 2019. – stranica 25 spisa), sud je donio rješenje od 15. listopada 2019. kojim je pobijano rješenje o ovrsi stavljeno izvan snage te je postupak nastavljen kao povodom prigovora protiv platnog naloga.

4. U daljnjem tijeku postupka, tužitelj je podneskom od 10. veljače 2020. osporio navode iz tuženikovog prigovora. Ukazao je na to da je tuženik nije uredno ispunjavao svoje ugovorne obveze koje se odnose na plaćanje novčanih potraživanja po njihovom dospijeću, tako da je njegov dug s osnove predmetnog Ugovora na dan podnošenja ovršnog prijedloga iznosio 3.402.308,29 kn, od čega 3.380.391,88 kn s osnove glavnice, a 21.916,41 kn s osnove zakonskih zateznih kamata. Naveo je i kako je tuženik povrijedio i obvezu dostave, odnosno obnove bankarske garancije jer je dostavljena bankarska garancija istekla 5. prosinca 2018., a nova nije dostavljena što također predstavlja opravdani razlog raskida Ugovora. U odnosu na navode tuženika kojima je isticao da je dostavljena roba imala udio mokrine veći od postotka propisanog Ugovorom, tužitelj je ukazao na odredbu članka 2. Ugovora kojom je propisano na koji se način utvrđuje mokrina u drvnj sječki i/ili ogrjevnom drvu. Naime, svaka ugovorna strana ima pravo zahtijevati prilikom isporuke robe utvrđenje

mokrine sondiranjem, no u predmetnom slučaju to nikad nije učinjeno. Osporio je Izvješće Šumarskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 11. prosinca 2018. jer tuženik nije dokazao da je uzorak koji je Fakultetu dan na analizu bio upravo uzorak koji je tuženiku dostavljen od strane tužitelja temeljem Ugovora o prodaji drvne sječke ili ogrjevnog drva, broj DIR: 03-15-6586/10, a čak i da je riječ o uzorku dobivenom od strane tužitelja, iz dostavljenog Izvješća nije moguće utvrditi je li predmetna roba bila pravilno uskladištena (u zatvorenom i suhom prostoru), odnosno jesu li na dobiveni rezultat utjecali vanjski čimbenici (vremenske neprilike, poplave, vlaga i sl.) na koje tužitelj nije imao utjecaja. U svakom slučaju, prema shvaćanju tužitelja, nemoguće je u ovom trenutku tvrditi i dokazivati da određeni uzorak robe prilikom isporuke u 2018. godini nije imao ugovorena svojstva u pogledu mokrine, niti je to (sada) moguće dokazati vještačenjem. Upravo zato je odredbom čl. 2. Ugovora propisana procedura za utvrđivanje mokrine sondiranjem, na način da se ovo ispitivanje vrši prilikom isporuke robe, uz prisustvo predstavnika obiju ugovornih strana jer je jedino na taj način moguće utvrditi da je predmet ispitivanja upravo roba isporučena tuženiku od strane tužitelja te da kvaliteta iste nije modificirana uslijed vanjskih čimbenika na koje tužitelj nije mogao utjecati. U odnosu na navode tuženika o neurednoj dostavi robe tijekom 2018. godine, tužitelj je naveo da je tuženiku tijekom 2018. godine obustavljena isporuka upravo radi postojanja nepodmirenog dugovanja, a koja okolnost je ujedno odredbom članka 10. Ugovora predviđena kao razlog za neisporuku robe. Predložio je da sud prihvati tužbeni zahtjev.

5. Podneskom od 27. travnja 2020. tuženik je podnio protutužbu kojom je zatražio da se utvrdi da nije raskinut Ugovor o prodaji drvne sječke ili ogrjevnog drva, DIR:03-15-6586710 zaključen 14. prosinca 2015. između stranaka. Obrazložio je pravni interes za podnošenje tužbe na utvrđenje ističući da je Ugovor zaključen na razdoblje od 14 godina pa je tužitelj u obvezi isporuke robe i tijekom 2019. i 2020. godine, a tužitelj tuženiku nije vršio isporuku tijekom 2019. i 2020. Zahtjev iz protutužbe je u vezi s tužbenim zahtjevom te se traži utvrđenje pravnog odnosa sukladno čl. 189. Zakona o parničnom postupku.

6. U odgovoru na protutužbu (podnesak od 22. svibnja 2020.) tužitelj je naveo kako je dopisom od 26. ožujka 2019. prijevremeno raskinuo predmetni Ugovor i to isključivo zbog kršenja ugovornih obveza od strane tuženika i to obveze urednosti plaćanja i obveze dostave bankarske garancije za cijelo vrijeme važenja Ugovora, s obzirom na to da je dostavljena bankarska garancija istekla 5. prosinca 2018. Navedeni razlozi predstavljaju opravdane razloge za raskid Ugovora, a činjenica prema kojoj je Ugovor inicijalno bio zaključen na 14 godina ne daje tuženiku pravo zahtijevati od tužitelja trpljenje njegovih grubih kršenja ugovornih obveza, uz istovremeno nametanje obveze tužitelju da tuženiku dostavlja robu sukladno ugovorenoj dinamici.

7. U daljnjem tijeku postupka tuženik (podneskom od 12. kolovoza 2020.) je naveo kako se Ugovor u konkretnom slučaju ne može raskinuti sukladno odredbi čl. 367. Zakona o obveznim odnosima jer tužiteljeva (eventualna tražbina) u odnosu na vrijednost cijelog Ugovora predstavlja tek njegov neznatni dio. Zato se nisu ispunili uvjeti za jednostrani raskid. Naveo je kako do dostave nove garancije nije došlo upravo zbog spora među strankama zbog tužiteljevog neizvršavanje ugovornih obveza, a osobito zbog vlage u predmetnoj robi te nepostupanja tužitelja u skladu sa čl. 2. st. 5. Ugovora. Tužitelj je uskratio isporuku u prvom polugodištu 2019. i na dalje, što je postupanje protivno ugovornim obvezama, a u svakom slučaju nije provedeno smanjenje ugovorne cijene za isporučenu robu, a s obzirom na viši udio vlage u robi od dopuštenog. Isticao je kako je, u slučaju višeg udjela vlage u robi,

tužitelj u obvezi uvećati isporuku u slijedećem polugodištu, a u slučaju objektivnih nemogućnosti takve isporuke, tužitelj ima obvezu smanjenja ugovorne cijene za isporučenu robu. Ukazivao je na to da je tužitelj onemogućio ispitivanje / utvrđivanje mokrine u robi na način koji je predviđen Ugovorom, a što proizlazi iz pisane prepiske među strankama iz koje je vidljivo da je tuženik tražio od tužitelja dolazak ovlaštenog predstavnika tužitelja radi prisustvovanja mjerenju udjela mokrine na što se tužitelj oglašivao, kao što se oglašivao na poruke tuženika kojima je tuženik tražio uputu i način usklađivanja stvarnih isporučenih količina robe vlage 45 – 50 % i ugovorenih količina na bazi 35% te načina rješavanja nastale razlike. Dakle, tužitelj je znao da je isporučivao robu veće vlažnosti te nije poštovao dinamiku isporuke robe. Dalje tijekom postupka (na ročištu od 15. rujna 2020.) je isticao da iznos duga nije bio dospio na naplatu, kao i da je tuženik do 28. veljače 2019. po zadužnicama platio tužitelju 4.500.000,00 kn te još 500.000,00 kn po osnovi kamata.

8. Tužitelj je (podneskom od 30. rujna 2020.) osporavao tuženikove navode vezane uz dospijeće i plaćanje jer je tuženik kasnio s plaćanjem više od 75 dana, a naplata putem zadužnica se ne odnosi na naplatu duga iz ovog postupka. Ustrajao je kod navoda prema kojima tuženik nije iskoristio ni zakonom propisanu niti ugovorenu mogućnost ispitivanja vlage u drvoju sječki, niti je proveo osiguranje dokaza. Osporavao je da bi tuženik obavijestio tužitelja o mjerenju vlage u svrhu da tužiteljev predstavnik bude prisutan takvom mjerenju (kojem mjerenju tužitelj nesporno nije prisustvovao). Dalje je isticao (podneskom od 28. lipnja 2021.) da je tužitelj do kraja 2018. u cijelosti ispunio svoju obvezu vezanu uz isporuku robe za tu godinu, tj. tuženik je zaprimio ugovorene količine robe. Nije osporavao činjenicu prema kojoj tijekom 2018. godine nije bilo moguće održati pretpostavljeni kvartalni raspored isporuke, a za što su postojali objektivni razlozi elementarne nepogode koji su utjecali na isporuku. Tužitelj je tuženiku fakturirao stvarne količine isporučene robe, sukladno ugovorenim godišnjim količinama. Ustrajao je kod tvrdnje prema kojoj je raskid nastupio kao posljedica tuženikove povrede obveze plaćanja nedospjelog duga i nedostavljanja bankarske garancije.

9. Rješenjem ovog suda poslovni broj Povrv-268/2019-31 od 2. veljače 2022. utvrđen je prekid ovog postupka sukladno odredbi čl. 212. t. 5. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 148/11, 25/13, 89/14, 70/19; dalje: ZPP) jer je nad tuženikom rješenjem od 10. prosinca 2021. otvoren stečajni postupak.

10. Podneskom od 19. srpnja 2022. tužitelj je predložio nastavak ovog parničnog postupka s obzirom na to da je njegova tražbina prijavljena u stečajnom postupku nad tuženikom u visini od 5.110.874,91 kn osporena te je tužitelj rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2161/2022 od 31. svibnja 2022. upućen predložiti nastavak ove parnice u roku od 8 dana od primitka drugostupanjske odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i to radi utvrđivanja osporene tražbine u visini od 5.110.874,91 kn. Pojasnio je da se tražbina koju je prijavio u stečajnom postupku nad tuženikom i koja mu je osporena odnosi se na glavnice, kamate obračunate do dana otvaranja stečajnog postupka te troškove nastale u ovom parničnom postupku.

11. Rješenjem ovog suda poslovni broj Povrv-268/19-37 od 8. rujna 2022. postupak je nastavljen te je dalje vođen pod poslovnim brojem P-610/2022.

12. U nastavku postupka stranke su ustrajale kod svojih navoda.

13. Sud je proveo dokaze čitanjem dokumentacije u spisu. U postupku su saslušani svjedoci Ivana Pečnik Kasner, Miljenko Čopić, Goranko Pašić, Marin Svetić, Ivana Mezak i Mario Klobučar te zastupnik po zakonu tužitelja Krunoslav

Jakupčić i zastupnik po zakonu tuženika Darko Prodan. U postupku je provedeno i vještačenje po vještaku financijske struke VJEŠTAK TKALEC d.o.o.

14. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a), sud je utvrdio da tužbeni i protutužbeni zahtjevi nisu osnovani.

15. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke bile u ugovornom odnosu na temelju Ugovora o prodaji drvne sječke ili ogrjevnog drva od 14. prosinca 2015. i to na vrijeme od 14 godina. Prema tom Ugovoru tužitelj prodaje, a tuženik kupuje drvnu sječku ili ogrjevno drvo za potrebe proizvodnje električne i/ili toplinske energije u ukupnoj količini od 630.000 tona u godišnjim količinama kako je to specificirano čl. 1. Ugovora (stranica 33 do 39 spisa). Nesporno je, a proizlazi i iz isprava u spisu da je dopisom od 26. ožujka 2019. (stranica 44 spisa), tužitelj obavijestio tuženika o tome da je tuženik povrijedio ugovornu obvezu urednosti plaćanja jer dospjelo nepodmireno potraživanje na dan 26. ožujka 2019. iznosi 3.479.790,80 kn, dok je ukupan dug na taj dan iznosio 3.509.126,85 kn te obvezu dostave bankarske garancije na cijelo vrijeme važenja Ugovora, a s obzirom na to da je (postojeća) bankarska garancija istekla 5. prosinca 2018. Navedenim dopisom tužitelj je obavijestio tuženika da će se Ugovor sklopljen među strankama od 14. prosinca 2015. smatrati raskinutim ako u roku od 15 dana od primitka tog dopisa ne podmiri svoju obvezu, odnosno ako ne plati dospjelo dugovanje i ne dostavi novu bankarsku garanciju radi osiguranja plaćanja, naplativu na prvi poziv i bez prigovora, u trajanju od najmanje jedne godine, koja glasi na iznos od 2.531.250,00 kn te da umjesto dostave bankarske garancije može dostaviti dokaz o uplati beskamatnog pologa u visini od 2.531.250,00 kn na račun tužitelja (kako proizlazi iz predmetnog dopisa). Tuženik je (nesporno) predmetni dopis primio i usprotivio se raskidu Ugovora iz razloga koje je isticao u ovom postupku (prije svega iz razloga jer roba nije bila adekvatne kvalitete zbog većeg stupnja vlage od ugovorenog te posljedično tome iznos dospjelog dugovanja nije pravilno obračunat). Nesporno je, a proizlazi i iz provedenih dokaza (prije svega zastupnika po zakonu stranaka Darka Prodana i Krunoslava Jakupčića te svjedokinje Ivane Mezak) da tuženik nije dostavio novu bankarsku garanciju nakon isteka stare garancije (5. prosinca 2018.).

16. Među strankama je sporno je li Ugovor o 14. prosinca 2015. godine raskinut uslijed nedostavljanja bankarske garancije i neplaćanja dospjelih obveza od strane tuženika, je li udio mokrine u isporučenoj robi bio veći od dopuštenog te je li posljedično tome tuženik dužan platiti cijenu robe koju tužitelj od njega potražuje.

17. Naime, osnovne tuženikove prigovorne tvrdnje isticane u ovom postupku temeljile su se na isticanju činjenica prema kojima je trebalo biti provedeno smanjenje ugovorene cijene za isporučenu robu, a s obzirom na viši udio vlage u robi od dopuštenog. Zato je, prema tuženikovom mišljenju tužitelj bio dužan uvećati isporuku robe u narednom polugodištu, a u slučaju nemogućnosti takve isporuke, tužitelj je imao obvezu smanjenja cijene. Tužitelj nije ni uvećao isporuku robe, niti je smanjio cijenu robe koja je isporučena s većim udjelom vlage od dopuštenog pa zato tuženik smatra da nije obavezan platiti cijenu za isporučenu robu koju tužitelj od njega potražuje.

18. Odredbom čl. 2. t. 2. spornog Ugovora propisano je da je ugovoreni udio mokrine u drvnj sječki 35% što predstavlja polazište za utvrđivanje cijena i količina. Istom odredbom je propisano da svaka ugovorna strana može prilikom isporuke drvne sječke zahtijevati utvrđivanje mokrine sondiranjem pri čemu se dobiveni rezultati primjenjuju, kako na svu drvnu sječku koja je upućena kupcu istovremeno s drvenom sječkom iz koje je uzet uzorka za analizu tako i na sve daljnje isporuke robe

do slijedećeg zahtjeva za utvrđivanjem mokrine. Predmetna mjerenja provest će se prilikom isporuke robe te je mjerenje valjano ako istom prisustvuje predstavnik prodavatelja iz nadležne podružnice prodavatelja i predstavnik kupca te ako je o tome sastavljen zapisnik (čl. 2. t. 3. Ugovora). Prema odredbi čl. 2. t. 5. a Ugovora, stranke su suglasne (neovisno o odredbi čl. 2. t. 2. Ugovora kojim je propisano pravo svake stranke zahtijevati utvrđivanje mokrine) da se po isteku svakog polugodišta izvrši poravnanje vezano uz isporučene količine drvene sječke te utvrđeni udio mokrine u isporučenoj drvenoj sječki na način da se prodavatelj obvezuje kupcu uvećati isporuku u slijedećem polugodištu tako da udio suhe tvari bude poravnat, a u slučaju nemogućnosti takve isporuke prodavatelj se obvezuje na smanjenje cijene isporučene drvene sječke, a ako je kupac izvršio plaćanje, na povrat preplaćenog iznosa. U slučaju da se iz dobivenih rezultata mjerenja u odnosu na relevantno polugodište utvrdi da je udio mokrine niži od ugovorenog, prodavatelj će umanjiti isporuku u slijedećem polugodištu ili će kupac platiti razliku tako da udio suhe tvari bude poravnat (čl. 2. t. 5. b). Nadalje, prema odredbi čl. 5. Ugovora, o eventualnoj reklamaciji kupac je dužan pisano obavijestiti nadležnu podružnicu prodavatelja u roku od 5 radnih dana od dana preuzimanja popratnice. Ako u vezi preuzete robe kupac postavi zahtjev za referentnim ispitivanjima iz čl. 2. Ugovora, rok za podnošenje prigovora s osnove kakvoće takve robe počinje teći od trenutka primitka takvih rezultata ispitivanja.

19. Dakle, iz citiranih odredbi proizlazi da je u slučaju višeg udjela vlage u robi, tužitelj u obvezi uvećati isporuku u slijedećem polugodištu, a u slučaju objektivnih nemogućnosti takve isporuke, tužitelj ima obvezu smanjenja ugovorne cijene za isporučenu robu. Pravo na povećanu isporuku ili smanjenje cijene ostvaruje se po isteku svakog polugodišta, tzv. poravnanjem koje je vezano uz isporučene količine drvene sječke te utvrđeni udio mokrine u isporučenoj drvenoj sječki. Poravnanje može biti izvršeno i u korist tužitelja ako je udio mokrine u drvenoj sječki niži od ugovorenog (čl. 2. t. 5. b).

20. Iz provedenih dokaza proizlazi da je tuženik od tužitelja tražio postupanje po Ugovoru, odnosno tzv. poravnanje u vezi isporučene količine robe u smislu citirane odredbe čl. 2. t. 5. a Ugovora, ali tužitelj se nije odazvao pozivima tuženika. Naime, iz dopisa upućenog putem elektronske pošte 6. prosinca 2018. od strane tuženikovog zastupnika po zakonu, ovdje tužitelju (stranica 136 spisa), proizlazi da je tuženik tražio od tužitelja upute u vezi načina usklađivanja stvarnih isporučenih količina robe vlage od 45 – 50% i ugovorenih količina na bazi ugovorene vlage od 35 % te način rješavanja razlike u praksi, a s obzirom na to da predmetna razlika nije riješena, unatoč uzastopnom ponavljanju upita na istu temu (kako je navedeno u predmetnom e-mailu). Da je tuženik tražio od tužitelja dolazak ovlaštenog predstavnika tužitelja radi prisustvovanja mjerenju udjela mokrine na isporučenoj robi i poravnanja predviđenog čl. 2. t. 5 a Ugovora proizlazi i iz iskaza svjedoka i zastupnika po zakonu stranaka. Tako je svjedok Miljenko Čopić naveo kako su (kod tuženika) odmah prilikom isporuke robe mjerili vlagu pri čemu je vlažnost robe bila preko 35 % te su pozivali tužitelja da pristupi tim mjerenjima (pri čemu je sam svjedok putem elektronske pošte pozivao tužitelja da netko od njegovih predstavnika tome pristupi), međutim, ovlašteni predstavnik tužitelja se nije odazivao takvim pozivima. Na isti način iskazivao je i svjedok Goranko Pašić koji je bio voditelj postrojenja kod tuženika detaljno pojašnjavajući metodu mjerenja koju je upotrebljavao tuženik prilikom zaprimanja robe, ističući kako je ta vlažnost uvijek bila utvrđena preko 35%. Zastupnik po zakonu tuženika je također isticao u svom stranačkom iskazu kako je tuženik od tužitelja tražio postupanje po čl. 2. Ugovora, odnosno zajedničko

utvrđivanje mokrine u isporučenoj robi, a potom i poravnanje kako je to ugovoreno, ali tužitelj se na njihove poruke i telefonske upite o tom pitanju oglašivao. Ovdje se posebno napominje da su i tužiteljevi zaposlenici iskazivali na isti način u vezi zahtjeva tuženika da se mjerenja vlažnosti provedu uz prisutnost tužiteljevog predstavnika. Tako je svjedokinja Ivana Pečnik Kastner isticala kako je tuženik tražio da tužitelj pošalje svog predstavnika odmah po isporuci drva radi mjerenja udjela mokrine, a nedolazak tužiteljevog predstavnika opravdala je činjenicom prema kojoj tuženik nije dostavio potvrdu o mjerenju udjela mokrine, odnosno dokaz o udjelu vlage u isporučenoj robi. Ovakvo opravdanje nedolaska tužitelja na zajedničko mjerenje ovaj sud je ocijenio kontradiktornim jer tuženik nije ni mogao dostaviti odgovarajući dokaz o stupnju vlage u robi bez da je to ispitivanje bilo provedeno u prisustvu obje strane, a tužitelj se oglašivao na tuženikove pozive na zajedničko mjerenje (čl. 2. t. 3. Ugovora). Ova svjedokinja je dodatno navela i da se u komunikaciji među strankama stalno spominjao udio vlage u isporučenoj robi. Svjedok Marin Svetić je također iskazivao kako je tuženik prigovarao udjelu mokrine, ali da se procedura ispitivanja mokrine nije provela jer da to tuženik nije tražio (što nije točno, a kako to proizlazi iz ostalih provedenih dokaza). Svjedok je također naveo i da je tuženik upućivao pisane prigovore u odnosu na udio mokrine u isporučenoj robi, ali da je tuženik trebao tražiti obustavu isporuke robe i uputiti konkretnu reklamaciju što nije učinio. Na isti način iskazivala je i svjedokinja Ivana Mezak ističući kako su dobivali od tuženika prigovore vezane za mokrinu, ali ne na način kako je to propisano Ugovorom. Zastupnik po zakonu tužitelja, Krunoslav Jakupčić, iskazivao je da mu je poznato kako je tuženik tražio da tužitelj pošalje svog predstavnika radi mjerenja udjela vlažnosti u isporučenoj robi, ali da službenog i argumentiranog prigovora od strane tuženika nije bilo.

21. Iz iskaza svjedoka i zastupnika po zakonu stranaka te iz dokumentacije u spisu (dopisa upućenog putem elektroničke pošte tužitelju od 6. prosinca 2018.) proizlazi da je tuženik tražio od tužitelja provođenje referentnog mjerenja isporučene robe na način kako je to propisano Ugovorom, tj. tražio je dolazak tužiteljevog predstavnika radi provedbe zajedničkog mjerenja, ali tužitelj se takvim pozivima tuženika nije odazivao. S obzirom na navedeno, tuženik nije ni mogao provesti ispitivanje mokrine robe koje bi bilo u skladu s Ugovorom (u prisustvu predstavnika obje strane), niti je mogao podnijeti (formalni) prigovor u smislu odredbe čl. 5. t. 1. Ugovora, za čije podnošenje rok počinje teći od trenutka primitka rezultata ispitivanja koje je obavljeno u prisustvu predstavnika obje strane. Ovdje se dodaje da su se ugovorne strane usuglasile da će po isteku svakog polugodišta izvršiti poravnanje vezano uz isporučene količine drvene sječke te utvrđeni udio mokrine u isporučenoj drvanoj sječki na način da se, u slučaju da se utvrdi da je udio mokrine u isporučenoj robi bio veći od ugovorenog uveća isporuka u slijedećem polugodištu tako da udio suhe drvene tvari bude poravnat, a u slučaju objektivne nemogućnosti takve isporuke, prodavatelj se obvezuje na smanjenje cijene isporučene drvene sječke, odnosno ako je kupac već izvršio plaćanje, na povrat preplaćenog iznosa (čl. 2. t. 5. a Ugovora). Navedeno se na odgovarajući način primjenjuje i na isporuku ogrjevnog drva (čl. 2. t. 6. Ugovora).

22. S obzirom na citirane jasne odredbe Ugovora, ovaj sud zaključuje da se tužitelj ne može osnovano pozivati na to da tuženik (nikada) nije formalno prigovarao mokrini u isporučenoj robi pa da zato tužitelj nije slao svog službenog predstavnika na mjerenje mokrine sukladno pozivima tuženika. Takvi navodi tužitelja su prije svega kontradiktorni ugovornim odredbama kojima su stranke na jasan način regulirale svoja prava i obveze i iz kojih proizlazi da tuženik nije ni mogao provesti

mjerenje udjela mokrine na valjan način bez prisustva predstavnika tužitelja, a posljedično tome nije mogao ni podnijeti formalni prigovor od trenutka primitka rezultata koji su dobiveni u referentnim mjerenjima kojima su prisustvovala obje strane (čl. 5. t. 1. Ugovora). Tužitelj je ovakvim ponašanjem, tj. ignoriranjem poziva tuženika na prisustvovanje zajedničkom mjerenju udjela vlage u isporučenoj robi, u suštini tuženika doveo u položaj nemogućnosti podnošenja formalnog prigovora na kakvoću robe jer je takav prigovor mogao (sukladno Ugovoru) biti podnesen jedino na temelju rezultata mjerenja stupnja vlage kojem su prisustvovala obje strane (čl. 2. t. 3. u vezi sa čl. 5. t. 1. Ugovora). Ovdje se također ističe da je odredbom čl. 2. t. 5. Ugovora predviđeno vršenje polugodišnjeg poravnanja vezanog uz isporučene količine robe i utvrđeni udio mokrine, a to poravnanje tuženik nije mogao činiti sam, bez suradnje tužitelja. Navedeno je ugovoreno kao (obostrana) obveza ugovornih strana koju tužitelj nije izvršavao jer se, prema shvaćanju ovog suda, neopravdano oglašivao na pozive tuženika na pristupanje zajedničkom mjerenju mokrine i posljedično tome, vršenju polugodišnjeg poravnanja kako bi se utvrdilo mora li zbog povećane vlage povećati količinu isporučene robe ili umanjiti cijenu (i posljedično, eventualno vratiti tuženiku preplaćeni iznos) ili je ovlašten umanjiti isporuku ako se utvrdi udio vlage manji od ugovorenog i tražiti od tuženika plaćanje razlike (čl. 2. t. 5. b). Provođenje navedenog postupka na način kako je to među strankama ugovoreno u konkretnom slučaju bilo je i nužno kako bi se utvrdilo koliku bi zapravo cijenu isporučene robe bio dužan platiti tuženik, a s obzirom na udio mokrine u isporučenoj robi. Takvo ugovaranje cijene s obzirom na konkretnu robu je i logično jer o postotku vlažnosti robe ovisi zapravo ukupna masa isporučene robe pri čemu je općepoznato i po logici stvari razumljivo da je ukupna masa robe s većim udjelom vlažnosti veća od mase robe koja ima manji stupanj vlažnosti.

23. Prema tome, zaključak je ovog suda da je tužitelj kršio ugovorne odredbe koje su propisivale utvrđivanje stupnja mokrine u isporučenoj robi (jer se nije odazivao pozivima tuženika na obavljanje zajedničkog mjerenja vlažnosti, niti je, posljedično tome omogućio vršenje poravnanja isporučene količine robe sukladno čl. 2. t. 5. Ugovora. Okolnost prema kojoj tužitelj nije izvršavao navedene obveze iz Ugovora ne može se tumačiti na štetu tuženika, nametanjem obveze plaćanja cijene isporučene robe bez provjere njezine kvalitete i provođenja predviđenog postupka poravnanja. Prema tome, a cijeneći ponašanja stranaka u ispunjenju njihovih ugovornih obveza, a prema rezultatima dokaznog postupka, zaključak je ovog suda da tužitelj nije dokazao u odnosu na koju količinu isporučene robe ima pravo potraživati cijenu u smislu odredbe čl. 2. t. 5. Ugovora, a koju potražuje u ovom postupku. Pri tom nije od utjecaja činjenica je li se isporučivala sječka ili ogrjevno drvo jer se način utvrđivanja mokrine i s tim u vezi obveza tuženika na isplatu odgovarajuće cijene (koja se poravnava s obzirom na udio mokrine po isteku svakog polugodišta) odnosi i na isporuku ogrjevnog drva i na isporuku sječke, a kako to proizlazi iz čl. 2. t. 2., 5. i 6. Ugovora.

24. Slijedom navedenog, a uvažavajući okolnost prema kojoj se ovdje radi o dvostrano obveznom ugovoru u kojem tužitelj nije ispunjavao svoju obvezu vršenja poravnanja vezanog uz isporučene količine robe i utvrđenog udjela mokrine, stavljajući tuženika pri tom u neravnopravan položaj zbog oglašivanja na njegove pozive na zajedničko mjerenje vlage u isporučenoj robi i posljedično vršenje poravnanja cijene te uvažavajući okolnost prema kojoj provedeni dokazi u svojoj ukupnosti ne upućuju u razini izvjesnosti na zaključak o tome da je dostavljena roba bila ugovorene mokrine (iskazi svjedoka, zastupnika po zakonu tuženika, izvješće Sveučilišta u Zagrebu – Šumarski fakultet, dopis tuženika upućen tužitelju putem

elektronske pošte), ovaj sud je zaključio kako tužitelj nije dokazao u odnosu na koju količinu robe ima pravo na isplatu cijene, odnosno je li mu tuženik uopće ostao dužan isplatiti određeni dio cijene s obzirom na činjenicu prema kojoj nije izvršeno poravnanja u smislu odredbe čl. 2. t. 5. a i b Ugovora. Zato je tužbeni zahtjev ocijenjen neosnovanim te je presuđeno kao u točki I. izreke presude. Navedeno neovisno o provedenom vještačenju po vještaku ekonomske struke koji je utvrdio postojanje duga tuženika prema tužitelju u ukupnom iznosu od 4.139.882,40 kn jer predmetno vještačenje nije dalo (niti je moglo dati) odgovor na pitanje koliku je količinu robe tuženik zaista dužan platiti tužitelju sukladno prethodno citiranim ugovornim odredbama, već je provedeno na temelju računa koje je tužitelj ispostavljao tuženiku, u kojima je fakturirao količine robe isporučene tuženiku bez provedenog poravnanja. Ovdje se dodaje da se u ovom postupku (više) nije moglo ni utvrditi koliki je bio stupanj vlage isporučene robe, niti se s tim u vezi moglo utvrditi koliku bi cijenu robe tuženik zapravo bio dužan platiti sukladno odredbama čl. 2. t. 5. a i b Ugovora jer su sporne isporuke vršene tijekom 2018. godine pa se mjerenje stupnja vlažnosti robe isporučene tuženiku, zbog protoka vremena, a po prirodi stvari, sada ukazuje nemogućim. Zato sud nije proveo vještačenje po vještaku šumarske struke na okolnost vlage u isporučenoj robi i s tim u vezi umanjene vrijednosti isporučene robe (čl. 220. st. 2. ZPP-a).

25. U odnosu na zahtjev iz protutužbe, napominje se da tuženik ima pravni interes tražiti utvrđenje da Ugovor nije raskinut u smislu odredbe čl. 187. st. 1. ZPP-a jer eventualna činjenica da Ugovor nije raskinut može predstavljati pravnu (i ekonomsku korist) za tuženika, s obzirom na predviđeno trajanje ugovora (14 godina) i činjenicu prema kojoj bi tužitelj uslijed činjenice da je Ugovor na snazi bio dužan i dalje isporučivati ugovorenu robu tuženiku.

26. Međutim, u konkretnom slučaju, suprotno zahtjevu iz protutužbe, Ugovor je raskinut jer su se za to ispunili propisani uvjeti. Naime, tuženik (nesporno) nije dostavio tužitelju novu bankarsku garanciju nakon isteka postojeće (5. prosinca 2018.), niti je dostavio tužitelju dokaz o uplati beskamatnog pologa (jamstva) u smislu odredbe čl. 7. t. 3. Ugovora što je predstavljalo valjan razlog tužitelju kao prodavatelju za jednostrani raskid Ugovora (čl. 9. Ugovora), a o kojem raskidu je tužitelj obavijestio tuženika dopisom od 26. ožujka 2019. Osim toga, valjana bankarska garancija predstavljala je i uvjet za isporuku robe kroz cijelo vrijeme važenja ugovora (čl. 7. t. 1. Ugovora).

27. Slijedom navedenog, a kako je već zbog nedostavljanja bankarske garancije ispunjen uvjet za raskid ugovora te je tužitelj takav raskid izjavio, ovaj sud je protutužbeni zahtjev ocijenio neosnovanim sukladno odredbi čl. 360. Zakona o obveznim odnosima (35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO). Zato je presuđeno kao u točki II. izreke. Ovdje se dodaje da u konkretnom slučaju ne dolazi u obzir primjena odredbe čl. 367. ZOO-a jer je Ugovor među strankama dvostranoobvezan, trajan Ugovor, čija svrha nije ispunjena da bi se moglo govoriti o nemogućnosti raskida ugovora zbog neispunjenja neznatnog dijela obveze, kako to tvrdi tuženik.

28. O troškovima parničnog postupka odlučeno je primjenom odredbe čl. 154. st. 4. ZPP-a jer je uspjeh stranaka u ovom sporu jednak.

29. U izreci presude primijenjeno je pravilo o dvojnomo iskazivanju novčanih obveza u sudskim odlukama sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine" broj 57/22 i 88/22) uz primjenu fiksnog tečaja konverzije 1 EUR = 7,53450 kn, sukladno pravilima o preračunavanju i zaokruživanju iz čl. 14. navedenog Zakona.

U Rijeci 20. studenoga 2023.

Sutkinja:
Ema Brdovčak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka presude odnosno od dana objave presude ako uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Rijeci, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3085f-e9236**

Kontrolni broj: **0f18f-5daa0-94bb5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=EMA BRDOVČAK, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.